

ONIȘOR, VICTOR

n. 19 iunie 1874, Zagra, jud. Bistrița

d. 16 mai 1932, Viena, Austria

Studiile secundare le urmează la gimnaziul grăniceresc năsăudean. Studiile universitare le continuă la Facultatea de Drept din Budapesta, unde obține și doctoratul în anul 1899. Între 1894-1895 a fost președintele Societății „Petru Maior” a studenților români. După obținerea diplomei a funcționat ca avocat stagiar la Vârșeț, unde s-a împrietenit cu Traian Vuia. În anul 1900 s-a stabilit la Bistrița, ca avocat candidat.

Atât în perioada studenției cât și după aceea, a cochetat cu activitatea publicistică, colaborând la revista periodică *Minerva* (Bistrița, 1892-1894), dar a fost și redactor al periodicului *Revista Ilustrată* (Bistrița, 1902). A întemeiat, în calitate de proprietar-editor, *Revista Bistriței* (Bistrița, 1903-1910). A scris articole documentate în *Tribuna* de la Sibiu. A tradus din opera lui Conan Doyle, *Duet. Roman*, Bistrița, 1905 și Jules Verne, *Castelul din Carpați*, Sibiu, 1897.

S-a implicat în activitatea politică, fiind un adept al curentului politic activist în detrimentul celui pasivist, al românilor din Transilvania. În anul 1904 a înființat, împreună cu alți intelectuali, Clubul Național Român din Comitatul Bistrița-Năsăud. Din anul 1905 a fost ales membru al Comitetului Executiv Central al Partidului Național Român din Transilvania. A candidat la alegerile pentru Parlamentul de la Budapesta, fiind însă învins de Ioan Ciocan, ca de altfel și în anii 1908 și 1910.

La Bistrița s-a implicat în activități sociale și culturale, prin participarea la înființarea Reuniunii meseriașilor români – al cărei președinte a fost –, Reuniunea de citire și gimnastică, Societatea cărămidarilor. A înființat prima librărie de cărți românești din Năsăud și a avut inițiativa înființării Băncii cooperative populare din Zagra.

A participat la ședința Comitetului Executiv al Partidului Național Român de la Oradea, din 12 octombrie 1918, care proclama separarea Transilvaniei de Ungaria. A fost desemnat ca vicepreședinte al Consiliului Național Român al comitatului Bistrița-Năsăud. S-a ocupat de crearea consiliilor și a gărzilor naționale românești din comitat.

A fost ales delegat titular din partea cercului Năsăud la Adunarea Națională de la Alba-Iulia, după care, în 2 decembrie 1918 a fost ales în Marele Sfat Național. Între 4 decembrie 1918 și februarie 1920 a fost secretar general la Resortul Afacerilor Interne din cadrul Consiliului Dirigent Român.

Odată cu preluarea Universității din Cluj de către administrația românească, a fost numit profesor la Catedra de Drept administrativ și financiar, începând cu 1 octombrie 1919, iar între anii 1922-1923 și 1928-1929 decan al Facultății de Drept din Cluj. În anul 1927 a devenit vicepreședinte al Secției Juridice a Astrei.

A decedat la Viena, fiind adus la Cluj pentru a fi înmormântat.